

SVENSK MUSIKTIDNING

N:r 6.

Redaktör och utgivare:
FRANS J. HUSS.
Telefon: Vasa 6 19.

NORDISKT MUSIKBLAD.

Stockholm den 16 Mars 1901.

Expedition: Kungstensgatan 56.

Pris: Helår 5 kr. Lösnummer 25 öre.
Annonspis 20 öre pr petirad.

21:a Årg.

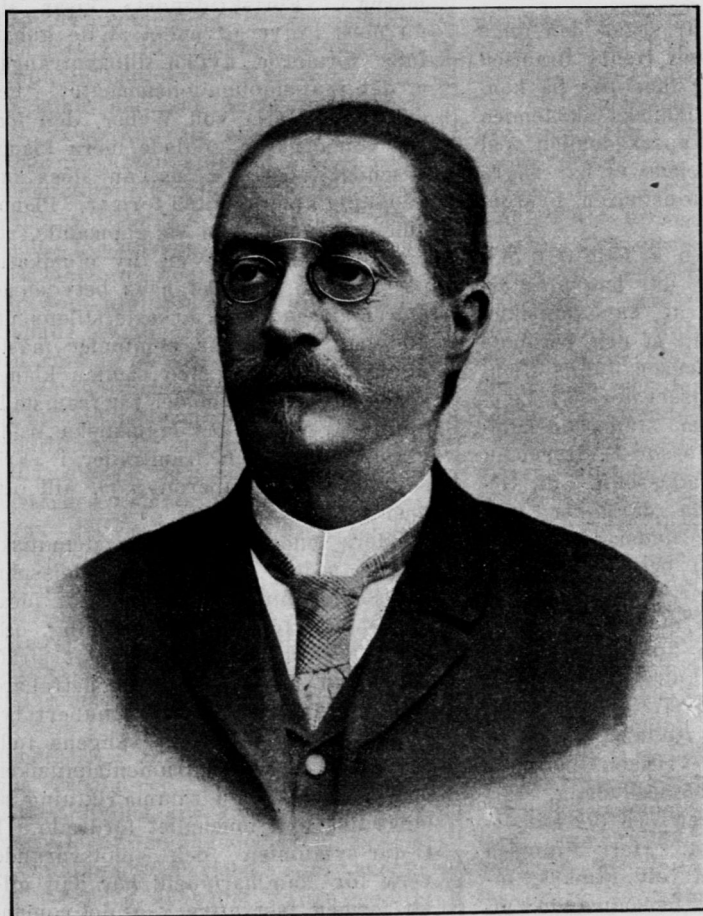

Albert Rubenson.

Efter en långvarig sjuklighet, som under detta år förvärrades, afled d. 2 mars direktören för Kgl. konservatoriet i Stockholm Albert Rubenson, sedan han i nära trettio år hade

varit detta läroverks föreståndare. För något öfver fyra år sedan, på sin sjuttioårsdag, var han föremål för en festlighet i akademiens orgelsal, hvilken vi då omförmälde jämte meddelande af jubilarens bild. Vid detta tillfälle utfördes flere af hans kompositioner, och akademiens d. v. preses, justitierådet Åbergsson, framhöll i ett tal hr Rubensons förtjänster, därvid påpekande, att han kan sägas hafva varit konservatoriets skapare i sin nu varande form.

Albert Rubenson föddes i Stockholm den 20 december 1826, son till grosshandlaren Wolff Rubenson och dennes maka f. Levin, båda födda i Sverige. Hans musikaliska studier gällde först violinspelet, hvori han här utbildade sig för den utmärkte violinisten i hofkapellet Peter Elwers. Han begaf sig sedan till Leipzig, där han 1844—48 vid konservatoriet studerade kontrapunkt för Hauptmann, komposition för Gade och violin för David. Han medverkade där som

Albert Rubenson.

Henry Bramsen.

orkesterspelare i Gewandhaus samt vid teatern i Leipzig. Då Gade till följd af dansk-tyska kriget 1848 måste lämna Leipzig och återvända hem, begaf sig Rubenson äfven till Köpenhamn och fortsatte där studera för Gade, samtidigt tjänstgörande som violinist i Musikföreningens kapell därstädes. Hemkommen tog han anställning 1850—51 vid hofkapellet i Stockholm såsom extra biträde. Han sys-selsatte sig därefter med musikkritik i »Ny tidning för musik» och »Tidning för teater och musik», hvilken han 1859 utgaf i förening med Ludv. Norman och Frans Hedberg.

Rubenson komponerade tillika åtskilliga saker, såsom en *symfoni* i C-dur (1859), en *stråkkvartett* (op. 2, F-dur), flere *koncert-intermezzi*, *suiter* och *ouvertyrer*, däribland en till Shakersperes »Julius Cæsar» (1859), flere *häften sånger*, musik till Hostrups *En natt bland fjällen*, sångspel i två akter, uppfördt af kungl. operan härstädes 1858 och utgifven i klaverutdrag af Musikaliska konstföreningen 1887. Ett annat sceniskt verk af Rubenson är, som förut nämnts, musiken till Björnsons dram *Halte Hulda*, uppförd i Kristiania 1865 och sedan i Tyskland. Vidare har han komponerat *Festmarsch* till Musikaliska akademien invigning 1878 m. m. Af Rubensons flerstämmiga sånger är i synnerhet manskören *Korsfarersång* mycket sjungen; andra sådana utgifna äro *Svenska Folkvisor*, satta för sopran, alt, tenor och bas, med svensk och tysk text. Af hans utgifna solosånger må nämnas en samling melodier till *Dikter af Per Thomasson, Tre dikter af Heine* (tillägn. N. W. Gade), *Sex Digte* af Björnson, Hostrup og Burns, *Sex sånger* (däribland n:r 6 »Ta'n för Anna er i akt»). Af trycket har äfven utkommit en hans orkestersuite i fyrehändigt pianoarrangement och den ofvannämnda stråkkvartetten; möjligen äfven några andra af hans tonskapelser. Rubensons tondiktning utmärker sig för mycken formsäkerhet och hvad orkesterbehandlingen beträffar sinne för vackra klangfärger, såsom man ock kan vänta af en Gades lärjunge, hvilken också mest lutade åt det romantiska i musiken.

Såsom kritiker framträdde Rubenson i ofvan omtalade musiktidningar med skärpa och talang i gisslande af rådande musikiska missförhållanden hos oss och — såsom en hans biograf påpekar — »förberedde förståendet af Schumann och den tyska romantiken i motsats till den äldre kritiska skolan med Bauck i spetsen».

År 1872 blef Rubenson inspektör för det under Musikaliska akademien ställda konservatoriet, och 16 år senare utbyttes titeln inspektör mot den af direktör. På denna plats stötte R. som naturligt är, nog ibland på mot-

stånd, men konservatoriet har under de år han skött chefsplatsen dock betydligt utvecklats sig och ådagalagt stor lifaktighet, ej minst efter tillkomsten af de bekanta musikföredragen, vid hvilka eleverna inför sina lärare samt en krets af anhöriga och kamrater pläga utföra ett antal tonverk. Mycket besökta hafva äfven de offentliga uppvisningarna varit.

Rubenson var en tillbakadragen natur. Under den lugna ytan dolde sig dock en kraft och beslutsamhet, hvarom hans ledning som konservatoriechef bar vittne. Flärdlös, som han var, afböjde han de utmärkelser, hvilka erbjödos honom i form af ordnar och professorstitel. Hans ungarlslif förlöt i stillhet, deladt mellan konservatoriet och Stora Sällskapet, med afbrott af sommarresor, vanligen till Schweiz. Blommor och sång hade han undanbedt sig vid sin begrafning, som ägde rum d. 5 d:s i mosaiska grafkapellet. Praktfulla kransar hade emellertid sändts till hans bår, från Musikaliska akademien och Musikföreningen i Stockholm, från Musikföreningen och Kamarmusikföreningen i Köpenhamn m. fl. En utmärkelse, som Rubenson ej kunde undgå att emottaga, var ledamotskapet i Musikaliska akademien, hvilket tillkom honom 1872, samma år han blef konservatoriets inspektör.

Henry Bramsen.

Det är nu sex år sedan den unge danske violoncellisten Henry Bramsen först lät höra sig hos oss på konserter, först i Musikaliska akademien och sedan i Vetenskapsakademien. Vid detta tillfälle meddelade vi här några korta notiser om konstnären, hvarom nu må erinras.

Henry Bramsen är född d. 3 okt. 1875 i Köpenhamn, där han först erhöi undervisning af kapellmusik Rydinger och sedan af den berömda violoncellisten professor Julius Klengel, lärare vid konservatoriet i Leipzig, där han äfven studerade kamarmusik för professor F. Hermann och teori för dr Jadassohn. På Gewandhauskonserterna därstädes spelade hr Bramsen under professor Reineckes direktion och gaf där den 7 dec. 1894 under ledning af professor Klengel och medverkan af ett regementskapell en konsert vid hvilken han utförde konserter af Davidoff (A-moll), Piatti (D-moll) och Volkmann (A-moll) och rönt stort bifall af publiken. Äfven kritiken berömde hans ovanliga violoncelltalang, särskildt den ädla tonen och det känslöfulla cantabile-spelet. Herr Bramsen är också ägare af ett utmärkt instrument. Mycket berömmade uttalade sig Köpenhamnstidningarna om

honom. Så yttrade »Dannebrog» efter hans första konsert i Köpenhamn: »Det låg öfver prestationen en klangskönhet, en verve och ett temperament, som i förbindelse med hans förbluffande tekniska mästarskap måste bringa honom seger.»

Sedan dess har hr Bramsens talang betydligt utbildats, och efter en konsert i födelsestaden helt nyligen har han fått erkännande som en violoncellist af hög rang. Äfven i utlandet, särskildt i London har han rönt stor framgång. Hr Bramsen, som har titeln kgl. dansk kammarvirtuos, har, som förut omnämnts, deltagit i en konserttur i Sverige under senaste tiden, arrangerad af »Svenska konsertföreningen», i hvilken turné äfven sopransångerskan frök. Olga Berg, konsertm. L. Zetterquist och pianisten, tonsättaren R. Liljefors medverkat.

Om framåtskridandet i musiken.

(Efter Aug. Reissmann.)

(Slut.)

Hela den hittills af mästarne fasthållna ståndpunkten blef af romantikerna i så fall förändrad, att dessa i musiken införde ett innehåll, som hvarken fördrog strängheten eller storheten i de hittills använda formerna. »Fortschridandet» visar sig nu mest i öfvergifvandet af de konstfulla formerna, hvilka tillbakaträngas af det rent sinnliga tonelementet. Redan Carl Maria von Weber, den förste romantikern, odlade mera klangväsendet i och för sig än dess användning i mera slutna former. Piano-stilen utrustar han så glänsande, att han därmed inför en ny musikart; på samma sätt blef hans betydenhet stor i afseende på orkesterstilens utbildning, men hans symfonier måste blifva obemärkta. Med samma klangväsen erhöi han medel för framställning af romantikens fantastiska trollvärld, sådan den framträder i »Frischyten» och »Oberon», ja, till och med i »Euryanthe».

Mera energiskt och systematiskt gjorde sedan Schubert, Mendelssohn och Schumann detta romantiska ideal till objekt för sin framställning, och de voro tillika mera allvarligt sträf-vande att kläda denna i konstfullare former. Därmed vann Schubert betydenhet för den tyska sångens fullkomning. Äfven instrumentalmusiken omgestaltade han i samma riktning så långt det nya innehållet fordrade. I C-dur-symfonien och motsvarande verk för kamarmusik har han gifvit formelt fast uttryck åt det romantiska lifvet och i pianomusiken fast-

ställt de egentliga formerna för den romantiskt förklarade subjektiva åskådningen, hvilka sedan Schumann i sina »Fantasistycken» och Mendelssohn i sina »Lieder ohne Worte» med så stor sorgfällighet och framgång fortbildade.

Hos ingen af de hittills omtalade mästarna visar sig ett spår af medveten sträfvande att vara ny och originell; ingen griper efter det ovanliga och öfverraskande för att därmed skapa något som icke förut varit till. Gluck säger rent ut, att han aldrig undersökt, om en tanke, som trängt sig på honom, var ny, allenast om den motsvarade hans intentioner. Och detta har varit alla mästarne ståndpunkt; de skapade endast under intrycket af sina konstideal, obekymrade om framgången hos den stora mängden, utan hänsyn till, om deras skapelser äfven gjorde intryck af något ovanligt, originellt — något »noch nie da Gewesenes». De kunde därför också härutinnan vara obekymrade, ty då de företogo sig att bilda något af egendomligt innehåll, måste det så beskaffade verket göra ett egendomligt intryck, utan att denna verkan på förhand var beräknad att genom allehanda ohyggliga effekter blifva uppnådd.

Redan i början af denna uppsats antyddes, att det är mycket lättare att skapa ett *originellt* än ett *fullkomligt* konstverk. Ovanliga intervallförbindelser äro lätta att åstadkomma, så att nya melodi- och ackordbildningar följa af sig själfva. Lika lätt är att åstadkomma ovanliga klangkombinationer. Men ett framskridande har man därmed icke uppnått. Det kan ju visserligen ej betvivlas att äfven monströsa bildningar kunna göra ett mäktigt intryck, men denna verkan kan man ej beteckna såsom konstnärlig, ty af ett konstverk fordrar man att det skall på den som njuter därav utöfva ett förädlande, sedligt upphöjande intryck. Den som ännu vill räkna tonkonsten till de kulturmakter, hvilka bidra till att civilisera mänskligheten, drifva »vilddjuret» ur människan, den måste ställa sig på de gamla ofvannämnda mästarne ståndpunkt och endast räkna det *fulländade konstverket* för ett framåtskridande, icke blott det originella och egendomliga, som söker det nya i ytterligheter.

Ingen af de existerande musikformerna är så i sig själf avslutad, att icke inom hvarje sådan individualiteten kan i högsta grad taga sin själfständighet i akt. Musikformerna äro inga schabloner, utan lefvande organismer, hvilka äro konstruerade efter eviga lagar, betingade såväl genom framställningsmaterialet som genom det särskilda innehållet; de äro egentligen icke uppfunna utan endast *påfunna* och mästarna ha, hvar och en efter

sin individualitet, på särskildt och egendomligt sätt utrustat och utbildat dem. Påståendet att formen inskränker geniet är lika dåraktigt, som det, att våra musikformer äro utlevade.

Såsom i alla tider skall äfven i vår tid ett verkligt fortskridande endast uppnås därigenom, att alla de talrika nya, hvar för sig vunna medlen och sätten för uttrycket åter sammanfattas i en större, slutet enhet, till hvilken de evigt faststående, organiskt utvecklade formerna foga sig för att dessa därigenom skola bringas till förnyad verkan.

Såsom ett fortskridande kan man därför icke betrakta den *reciterande sångstilen* i vår tid, hvilken upplöser sångformen i särskilda, osammanhängande fraser. För alla tider skall den fordran bestå, att den efterdikande komponisten noga tager hänsikt till den af skalden valda språkliga formen och versbyggnaden, på sitt sätt troget efterbildande den med sina medel. Såsom skalden väljer orden, icke blott följande logisk tankegång och känslan utan också i motsvarighet till principen för den metriska formen, så bör komponisten utföra melodi, harmoni och rytm icke blott så som textinnehållet angifver, utan tillika så, att han efterbildar den strofiska versbyggnaden. Med en melodi, som endast noterar den af språkaccenterna sammansatta språkmelodien är vanligen föga vunnet; denna måste stegras till absolut melodi, i hvilken textinnehållet erhåller eget konstfullt uttryck, därvid måste rytm och harmonik väljas icke med afseende på att reta våra öron och nerver utan för att understöda själfva bildningsprocessen. Och detta gäller om alla andra former.

Lika litet som denna reciterande sångstil äro de *Symfoniska dikterna*, likasom *Orkesterförspelet* och *Fantasierne*, att beteckna såsom ett framåtskridande utan snarare såsom en tillbakagång. Materiens verkan blir här på formens bekostnad trängd i förgrunden och denna är i grund och botten icke konstnärlig.

Endast i det särskilda sätt, hvar på tonerna sins emellan förbindas i särskilda plastiskt framträdande former, uppenbarar sig konstnärens snille och begåfning beträffande konstverkets innehåll; men i den endast på klangutveckling beräknade användningen af toner framträder sträfvandet att sinnligt reta och lifva utan att därigenom ett innehåll förmedlas.

I denna mening kan också det s. k. »*ton-dramat*» endast vilkorligt betraktas såsom ett framåtskridande, då den beledsagande instrumentalmusiken med dess raffinerade målerier och hopandet af sinnligt retande effekter mäktigare än någonsin förr understödjer framställningens yttre verkan. Men i afseende på den genom sän-

gen fulländade karaktäristiken af de handlande personerna och framställningen af den psykologiska process, ur hvilken hela den dramatiska utvecklingen framträder, måste *ton-dramat* betecknas såsom stående långt efter äldre tiders verk af en *Gluck*, *Mozart* och *Beethoven*. Ett fortskridande skall det dramatiska konstverket visa först då, när de nya medlen till understödjande af den yttre framställningen infogas i operans gamla, fast bestående organism.

Musikpress och litteratur.

På Abr. Hirschs förlag har utkommit för piano 2 händer:

Musik-Biblioteket. Häft. 21: Melodi-Album; Häft. 22 Rob. Schumann: Kinderscenen (för enklad upplaga); Häft. 23 Vals-Album; Häft. 24. Svenska Folkvisor. Pr. 25 öre häftet. *Svenska Arméns Marscher*. 2:a häftet. Kr. 1,75.

Expeditionen af »Ljus» har utsändt *Svensk Sång* N:o 9 innehållande för piano: F. Schubert: Moments musicaux, op. 94 n:o 3; Stållhammar: Elegi (slut); Ringdansar (med text); för sång: L. G. Branting: Trubadursång.

Musikbibliotekets Melodialbum innehåller arrangerade sånger med öfverlagd text, några med flere versar och de flesta satta så, att de äfven kunna sjungas. Sångerna äro välbekanta sådana af Josephson, Kjerulf, Randel, Söderman, Collan, Schubert, A. F. Lindblad, Wennerberg etc.; äfven Marseljåsen, med fransk text, förekommer. Schumanns »Kinderscenen» stå i den förenklade formen ganska nära originalet. Vals-album innehåller 5 populära valser af Vollstedt, Morena, Holmländer, Hj. Meissner och Hupka. Häftet med svenska folkvisor innehåller 17 bekanta sådana med fullständig text.

Svenska Arméns Marscher, utgör 2:a häftet af en samling, upptagande de olika Regementsmarscherne samt arméns Revelj och Taptö. Detta häfte innefattar marscher, tillhörande Kongl. Smålands grenadierkår, Kronobergs regemente, Norra och Södra skånska infanteriregementena, Hallands bataljon, Skånska husar- och dragonregementena, Kronprinsens husarregemente, Kongl. Wendes trängbataljon, Kgl. Första och Andra lifgrenadierregementena och Jönköpings regemente, alltså 12 marscher, hvar och en förtädd af »Igenkännings-signal». Då man bland dessa marschers tonsättare finner namn sådana som Krål, Donizetti, Schögel och Parlow (Napoleonsmarsch) kan man undra på att icke alla svenska armékårer redan äga marscher af svenska kompositörer.

Det Nordiske Forlag, Köpenhamn, har utsändt

Illustreret Musikhistorie. En Fremstilling

for nordiske Læsere af Hortense Panum og William Behrend. 27 Levering. Pr. 1 krone.

På Breitkopf & Härtels förlag, Leipzig, har utkommit

Zeitschrift der Internationalen Musikgesellschaft. Jahrg. II, H. 6, Mars 1901. Innehåll: G. Cappelen (Osnabrück): Ein Vorschlag zur Vereinfachung des Systems der Versetzungszeichen und Tonart-Vorzeichen. — H. Albert (Berlin): Giuseppe Verdi. — Aufführungen älterer Musikwerke, etc. (se Sv. M. T. N:o 1).

Kyrkosången, Sällskapet »Kyrkosångens vänner» årskrift, utg. af G. T. Lundblad, III årg. N:o 1 Jan.—Mars 1901. Innehåll: Ett och annat om julfirandet i äldre tider. Föredrag af biskopen m. m. U. L. Ullman. — Kyrkomusikalisk undervisning vid universiteten (K. S. V:s hemställan i frågan). — K. S. V:s verksamhet 1900, förändringar i sällskapets sammansättning. — Åtgärd till främjande af enighet vid mässmusikens användning. — Kyrkomusikalisk litteratur etc.

Det förtjänstfulla danska verket »Illustreret Musikhistorie» har nu hunnit till andra delens 27:de häfte. Detta börjar med tolfte kapitlet, innehållande: Tysk Instrumentalmusik. — Rob. Schumann og Felix Mendelssohn-Bartholdy. — Deres Skole og Efterfølgere. I slutet af häftet börjar trettonde kapitlet, som innehåller: Klavermusikens Udvikling. — Virtuoserens Periode. — Moscheles. — Thalberg. — Klavergenierna. — Chopin. — Fr. Liszt. — Moderne Klaverspillere af Liszts skole. — Violinspillet Udvikling og dets berömta Mestre. — Andre udøvende Kunstnere. — Illustrationerne äro följande: Ungdomsbild af Schumann (efter daguerreotypi), en annan från senare tid, porträtt af Clara Schumann, Moses Mendelssohn, Felix Mendelssohn-B. (efter Magnus), Wilhelmine Schröder-Devrient, Fanny Hensel, Rob. Schumann (efter Vallotons träsnitt), Stephen Heller, Robert Franz, samt facsimiler af Mendelssohns och Schumanns notskrift.

Märkligaste uppsatsen i Zeitschr. d. Intern. Musikges. H. 6 är Capellens förslag till förenklning af försättnings-tecknen. Detta går ut på att ersätta kors och b framför noterna med små sneda streck uppåt (höjning) och nedåt (sänkning), utgående från dem; två sådana streck nyttjas för dubbel höjning och sänkning. Närmare kunna vi nu ej redogöra för denna reform, hvars praktiska värde för utträngande af de häfdvunna tecknen torde vara tvifvelaktigt.

Kyrkosången, årets 1:a nummer, inledes med en läsvärd artikel om julfirandet i äldre tider. Med musikbilagan för året, som följer med nästa nummer, blir tidskriftens koralbok komplett. Förteckning öfver innehållet i förra årgången medföljer detta nummer.

Följetong.

Tre bekanta gamla musikmästare.

Skizz af

Elise Polko.

Vid ett fönster på nedra botten af ett litet oansenligt hus vid en af de mindre besökta gatorna i Berlin satt en gammal man i den mest bekväma morgonrock, och hade sina mörka, ännu mycket glänsande ögon tankfullt fästade på en grupp muraregesäller, hvilka, midt emot honom, voro sys-selsatta med byggnaden till ett nytt hus. Det var en rätt klar och varm dag i maj, år 1775, och den gamle hade helst sett att fönstret varit vidt uppslaget, för att inlocka den härliga, hjärtstärkande luften, och kanske med den något af blomdoften berusadt bi eller någon fjäril. Möjligen hindrades han därifrån af det damm och buller som af byggnadsarbetet midtemot uppstod, ty han tillslöt, oaktadt dessa tysta önskningar, fönstret helt och hållet. Kanske hade det öppna fönstret äfven stört några flere; ett ungt par nämligen, hvilket i ett hörn bakom ett gammalt klavér syntes så förtroligt sysselsatta. De två personerna, en flicka och en man, voro förlovade. Den första, en dotter till den nämnde gamle mannen, hette Juliane Benda, den andre var en utmärkt violinspelare och komponist, den efteråt så bekant vordne kapellmästaren Joh. Friedr. Reichardt.

Juliane Benda framstod som en blomstrande, lefnadsglad flicka, med en smidig växt och stora, eldiga ögon. Reichardt, som med ömhet höll den lilla hvita handen uti sina, var högbildad och spenslig med ett öppet och själfullt utseende. I de ungas hjärtan var säkert en skönare vår än den där-utanför, en förtrollande strålgans hade spridit sig öfver de ungas anleten. Äfven de vandrade på en väg af rosenknoppar, hvilka väntade på utveckling, på fullmognad under äktenskaps värmande sol — förhoppningar, hvilka så ofta äro dömda att dö.

Franz Benda, stamfader för denna så berömda konstnärsfamilj, hade lämnat bakom sig ett ganska eget och rörligt ungdomslif. Böhmare till födseln, son till en musikalisk linneväfvare i byn Alt-Benatta, ådrog han sig redan tidigt allmän uppmärksamhet genom sin undersköna diskantstämma och låg för musik. Denna röst förskaffade honom då han var 12 år en plats som korgosse vid S:t Nicolai kyrka i Prag. Men den liflige, vid oinskränkt frihet vande gossen blef af sina förmäns småaktiga stränghet och genom stridigheter med sina kamrater efter en kort tid så häftigt uppbragt, att han med ens befriade sig

från detta tvång, som för det unga lifliga sinnet blef odrägligt; en vacker sommardag flydde han från Prag. Modig och med gladt sinne, sjöng och tiggde han sig fram till Dresden. Här blef han, efter ett kort prof, genast upptagen bland kapellgossarne och hade att fröjda sig af sin lärares ynnest och välvilja. Men länge bar han icke denna skilsmessa från sitt fädernesland, från det sköna romantiska Böhmen, en ööfvervinnelig hemlängtan öfverföll honom och beskuggade hans själ, lik det digra molnet den klara solen. Hos Böhmens söner finnes det något af schweizarens natur, dock blandadt med mera eld och motståndskraft. Böhman aftynar icke af denna sällsamma sjukdom, som kallas hemlängtan, han kämpar mot detta onda med vildt mod och endast efter en hårdnackad strid blifver han öfvervunnen af den dolska fienden.

Omkring två år bekämpade äfven Franz Benda denna hjärtgripande längtan, men därefter brötos hans krafter. I november månad, i den vildaste storm och snöväder, lämnade han hemligen Dresden, för att vandra till Prag. Denna resa var en kedja af lidanden och försakelser. Benda var utan penningar; plågad af hunger, hölj-d i trasor, låg det arma barnet febersjukt på en medlidsam formans packvagn, då för hans syn tinnarne och kupolerna af det stolta Prags talrika kyrkor och tempel började utveckla sig. Vid denna efterlängttade anblick kände han ingen trötthet, ingen köld, ingen hunger mer, han knöt sina händer omkring sin på bröstet hängande bild af Nepomuk och ett vildt utrop af lycksalighet undslapp honom. Hans första göra var, då han anlände, att uppsöka korsångsläraren vid S:t Nicolai-kyrkan; han ville åter blifva korsångare. Ack! han ville ju göra allt, gärna lida förorätter, allenast han kunde få stanna kvar i det älskade fäderneslandet. Bendas förre förman var död; hans efterföljare emottog ovänligt det bleka, fattiga barnet, och kunde endast af hans enträgna böner förmås att pröfva hans röst. Han förelade honom flere af Palestinas sexstämmiga messor och framkallade några korgossar. Franz Benda valde den berömda »Missa papae Marcelli» och gjorde sig beredd att sjunga första stämman. Men, heliga Jungfru! hvad hände? Ingen ton kom ur hans strupe; i trots af alla ansträngningar endast några hesa läten; den härliga rösten var borta, förlorad genom lefnadsmödorna på landsvägen, genom förkylning eller febern, nog af, rösten var borta för evigt! —

Nära att blifva vansinnig kringdref han tiggande i det folkuppfyllda Prag, i alla kyrkor och kapeller bedjande madonnan att återfå det förlorade, men alltid förgäfves. Så släpade han sig en afton utmattad och modlös, till en

af förstäderna, icke vetande hvarest han för den kommande natten skulle få nedlägga sitt trötta hufvud, då den egendomliga, hurtiga och friska rytmen af den böhmiska dansmusiken från en ensam violin ljöd i hans öron, och på ett underbart sätt lifvade honom. Några fönster i ett eländigt vårdshus voro upplysta, gossen tittade in. Ha! där tillgick det hurtigt, kraftfulla män med solbrända ansikten och blixtrande ögon höllo yppiga kvinnogestalter om lifvet, i begrepp att svänga om i en hastig polka; kinderna på danserskorna brände; de mörka ögonen lyst, de fulla läpparna skrattade. Allt var lif och glädje. Den lyssnande gossen såg endast på violinspelaren, där han satt på ett bord, en gammal blind jude med det skönaste patriarkhufvud. O, huru den dåliga violinen sjöng vackert, vekt och stolt tillika. Som en blyxt upplyste hans själ tanken: »Detta skall blifva din röst, lär sjunga på violinen!» Han visste icke på hvad sätt, men vid den första paus, då de uttröttade paren störtade sig ner på de hårda träbänkarna för att hämta andan, gick han in i vimlet och styrde rakt till den gamle, lade den stelnade handen mildt på den gamles hand och sade med rörande innerlighet: »Fader, ack låt en fattig gosse kyssa er violin!» — Och mannen, med det långa hvita skägget, blef ej öfverraskad af denne begäran, ett drömmande småleende för öfver det gamla, färade ansigtet, han räckte violinen åt gossen, som kysste den med samma andakt som Nepomuks bild. Han slog sina armar omkring den gamles hals och bad: »Fader, lär mig att spela violin, jag älskar så mycket musiken och kan icke mera sjunga! Men ni sjunger på er violin, och så vill jag också.» Röstens darrade vid dessa ord, smärtan af den förlust han lidit bröt på nytt ut.

»Kom om en stund med mig i min lilla kammare;» svarade mildt den gamle, »där skall du vidare för mig omtala hvad du har på hjärtat. Men nu måste jag spela på nytt; blif vid min sida tills dess jag blifver färdig här.»

Från detta ögonblick uppstod en mycket rörande vänskap emellan en ung, eldig själ och ett ädelt men trött hjärta; den gamle, blinde juden Löbel blef Bendas förste läromästare. Franz lärde med en otrolig skyndsamhet, och drog sedan med sin älskade lärare, den han ägnade värlig barnslig kärlek, omkring i landet, och spelade till dans. Snart hade han samlat ett litet musiksällskap, som på landet och i småstäderna erhöi en viss ryktbarhet. O, det var vilda men kostliga tider! — Efter Löbels död skingrade sig musikanterna, och Benda för åter till Prag samt studerade der under Konyezcek med ihållande flit; senare besökte han äfven Wien för att full-

ända sina studier och för att höra. Vid sitt 20 år erhöi han en kapellmästareplats i Warschau vid ett privat kapell hos en rik polsk höfding, som hade hört honom i Wien, och af hans spel blifvit förtjust. Franz Bendas spel var storartadt och vekt tillika, hans föredrag var sång i den ädlaste riktning. Ingen kunde höra denna sjäfulla klang utan en hemlig rörelse. Därvid ägde han en ovanlig färdighet, men försmådde att genom bravur lysa därmed.

(Forts.)

Från scenen och konsertsalen.

Kgl. teatern. Mars 2, 6 GOUNOD: *Faust* (Faust: hr Sommer, gäst). — 3 WAGNER: *Den flygande Holländaren* (Senta: frk Olga Berg, fort. deb.; Erik: hr Nyblom). — 4 ROSSINI: *Wilhelm Tell* (Arnold: hr Sommer). — 7 ROSSINI: *Barberaren i Sevilla*. — 8, 11, MEYERBEER: *Hugenotterna* (Margareta, Valentine, en hofdam: fru ar Östberg, Lindberg, frk Hallgren; Urbain: frk Fernqvist, fru Hellström; Raoul: hr Sommer; Marcel: hr Sellergren, Elmlblad; Nevers: hr Forsell; St Bris: hr Söderman, Sellergren; Tannenes, Cosé, De Retz, Thoré, Meru: hr Malm, Ericson, Mandahl, Lejdström, Wallgren). — 9 5:te *Symfonikonserten*, 1. Louis Glass: *Symfoni*, C-moll, op. 28; 2. H. Berlioz: *Le carnaval romain*; 3. P. Tschaiowsky: *Variations sur un thème rococo för violoncell* (hr Henry Bramsen) och orkester; 4. C. M. v. Weber: »Euryanthe»-uvertyr. — 10 v. FLOTOW: *Martha* (Lyonel: hr Sommer; Lady Harriet, Nancy: frk Fernqvist, fru Jungstedt; lord Tristan, Plumket, domaren: hr Elmlblad, Sellergren, Grafström). — 13, 15 WAGNER: *Lohengrin* (Lohengrin: hr Sommer).

Vasateatern. Mars 1—15 J. STRAUSS: *Läderlappen* (Rosalinda, prins Orlofsky, Adèle: fru Brandt, frk Grünberg, fru Meissner; Eisenstein, Frank, Alfred, dr Falke, dr Blind, Frosch: hr Adami, Strömberg, Schücker, Svensson, Ander, Lund). — 3, 10 *Corneilles klocker* (Matiné).

Musikal. akademien. Mars 12. FILHARMONISKA SÄLLSKAPETS 2:a abonnementskonsert. Biträdande: fru D. Afzelius, hr Å. Wallgren, kgl. hofkapellet. Dirigent: hr E. Åkerberg. 1. Beethoven: *Stiltje och god seglats* (Meeresstille und glückliche Fahrt), dikt af Goethe, för bland. kör och ork. (op. 112); 2. J. S. Bach: *Recitativ och aria ur »Weihnachtsoratorium»* (fru Afzelius); J. Brahms: *Triumphlied för solo, 8-stäm. bland. kör och ork.* (op. 55); 4. R. Wagner: *Das Liebesmahl der Apostel* (Apostlarnes kärleksmåltid), biblisk scen för manskör och orkester. — 13 Konsert af violoncellvirtuosen HENRY BRAMSEN och violinisten, frök. KAREN BRAMSEN. Biträdande: frök. Valb. Svärdström, hr W. Stenhammar.

Vetenskapsakademien. Mars 7. Dramatisk-musikalisk soaré af frök. Anna Zetterberg (deklam.). Biträdande: fru D. Afzelius, hr C. F. Lundqvist, pianisten John G. Jacobson.

Då den tyske tenorsångaren Kurt Sommers gästspel kunde förlängas en vecka, har man haft tillfälle att få höra honom i flere partier. Efter utförandet af Arnold och Don José, hvarom vi förut nämnt, har han ytterligare sjungit Faust i Gounods opera, Raoul, Lyonel och Lohengrin, vid hvarje föreställning hälsad med rikt

bifall. Herr Sommers på samma gång kraftiga och vackra stämma, som äfven i höjden vid forcering bibehåller sitt välljud, i förening med ett smakfullt sångföredrag och utmärkt klart textuttal kan ej undgå att verka högst anslående, om äfven hans rörelser och mimik äro något enformiga, hvilket dock ej alltid är fallet. Så utvecklade han stort dramatiskt lif i »Hugenotterna», under den stora duon med Valentine, gjorde ett godt intryck som Faust särdeles i trädgårdsscenen, likaledes som Lyonel i »Martha». Hans Lohengrin var i första akten ej tillräckligt imponerande, men scenen med Elsa i brudgemaket gaf han med godt dramatiskt uttryck och var ypperlig i sista aktens Graalseen likasom vid afskedet från Elsa, hvilket gjordes med rörande känslofullhet. Af hr Sommers här utförda partier torde Raouls kunna sättas i främsta rummet. I »Lohengrin» har fru Strömberg ånyo återgifvit Elsa med god framgång, som skulle varit ännu större om den rätt stora rösten ägde mera mjukhet och värme. I »Holländaren» har hr Nyblom haft en ny roll som Erik. — Då vid förra symfonikonserten programmet upptog en symfoni af norsk komponist (Svendsen), hade till denna valts en sådan af dansk tonsättare, Louis Glass' symfoni i C-moll op. 28. Alltid har det sitt intresse att få höra något nytt, särskildt från våra skandinaviska grannland, men om hr Glass' verk hade nyhetens intresse, så hade det åtminstone icke njutningens, ty den en hel timme varande symfonien verkade med all sin lärda apparat såsom en ihållande trötande dissonans, afbruten af en och annan kort melodisk strof i andra och tredje satserna (Scherzo och andante). Orkestrationen är visserligen storvulen men högst invecklad och grumlig, motiven föga tilltalande. Komponisten, som var närvarande och åhörde sitt opus från första raden, hade endast att glädja sig åt några svaga bifallstecken af publiken, dessa kanske ämnade mest åt den nitiske dirigenten och orkesterns förtjänstfulla arbete. Ofvanpå denna symfoni blef Berlioz' spirituella »Carnaval» en verklig rekreation, och slutnumret, Webers Euryanthe-uvertyr, skänkte en musiknjutning af verkligt ädelt värde. Konsertens 3:e nummer utgjordes af Tschaiowskys »variations» öfver ett rococo-tema för violoncell och orkester (af hr Schneevoigt här nyligen spelade med pianoakomp.). Herr Bramsen ådagalade i utförande af detta nummer en mycket framstående virtuositet och utmärkte sig med såväl fyllig och stor som mjuk och vacker ton. Han blef också upprepade gånger inropad.

På Vasateatern går »Läderlappen» fortfarande med lycka, väl återgifven och uppsatt. Fru Meissner är ypper-

lig som kammarjungfrun Adèle, fru Brandts duktiga, om än litet sväfvande röst gör sig godt gällande i Rosalindas parti och fröken Grünberg tager sig väl ut som den ryske prinsen. Hrr Adami, Ander, Svenson och Schücker göra god effekt med sina röster och hr Strömberg är kostlig som fängelsedirektören, om ock något öfverdrifven i sin komik.

Filharmoniska Sällskapet gjorde ett storverk med sin sista konsert såväl med afseende på de betydande verk programmet upptog, som genom deras goda utförande, hvilket med de svårigheter som vid inöfvandet varit att öfvervinna länder såväl dirigenten, som de medverkande till all heder. Konserten började med Beethovens körverk »Meeresstille und glückliche Fahrt» (komp. 1815 med opustal näst efter sista sonaten). Första delen af verket målar i stilla tongångar hafvets lugn, hvarpå med en kort öfvergång, tydande på att vinden blåser upp, andra delen med kraftig tonmålning skildrar seglatsen i frisk bris. Soprannerna ha här, som vanligt hos Beethoven, svåra höjdlägen att reda sig med, och gjorde sitt bästa därtill. Andra numret utgjordes af Bachs härliga aria, ur Juloratoriet, »Bereite dich Zion», föregången af recitativ, med fru Afzelius' ypperliga stämma föredragen på ett sätt som framkallade stort bifall. Härpå följde Brahms stort anlagda »Triumphlied» (med text ur Uppenbarelseboken kap. 19), tillkommen med anledning af tyskarnes seger öfver fransmännen 1871 och tillägnad Kejsar Wilhelm I. Den föredrages af 3 körer, den första börjande med »Hallelujah! Heil und Preis». I tredje kören förekommer ett kort solo, skildrande den hvita hästen med sin ryttare, hvars namn är Trofast och Sannfärdig, hvarefter en jublande kör med Amen avslutar verket. För slutnumret, Wagners väldiga maskörverk »Liebesmahl der Apostel», hade sällskapet fått förstärkning från flere maskörer i hufvudstaden, så att sångarna utgjorde omkr. 150. Kompositionen, fördelad i fyra körer, lärjungarnes och apostlarnes, är först hållen i stilla samtalston mellan dem och endast med ackompagnement af orgel (-harmonium). Ett par violer medverkade ock för att stödja körens intonation. Apostlarna meddela, att förbud utfärdats att tala i Jesu namn med dödsstraffs påföljd. Nu höres en röst från höjden: »Varen trygge, jag är när eder.» Då inträder med kraft orkestern, och den senare delen af verket har en högst storslagen natur. Tiden för komponerandet är den då »Tannhäuser» skapades, och påminnelser om såväl denna opera som »Lohengrin» och »Rienzi» får man här och där i det stora körverket. Hr Åkerberg och alla medverkande kunde med all rätt mottaga det rika

bifall, som egnades dem efter konsertens slut.

Syskonen Bramsens konsert inledes med Schuberts vackra pianotrio i B-dur, mäterligt spelad af dem och hr Stenhammar, som medverkade vid flygeln hela aftonen, äfven ackompanjerande, konstnärligt som vanligt. Herr Bramsen hade ytterligare tillfälle att glänsa med sitt fina och tekniskt fulländade violoncellspel i konsert (A-moll) af Goltermann, Nocturne af Chopin (egen transkr.), »Wiegenlied» af Klengel och »Elfentanz» af Popper. Fröken Bramsen, som genast med sitt behagliga yttre vann publikens sympati, visade sig redan i besittning af långt hunnen talang genom utförandet af Sindings Romans i E-moll, Ole Bulls »Säterjentens söndag», »Valse Caprice» af Wieniawski och några vid inropningar framkallad extranummer. Fröken Svärdröm, den omtyckta sängerskan, biträdde, sjungande balladen och juvelarian ur »Faust» (inöfvad på franska) och sånger af A. Backer-Gröndahl, Josephson och Ekenberg, hvilka senare bättre lämpade sig för hennes stämma. Konsertgifvarne inhöstade lifligt erkännande af den rätt talrika publiken.

Musiknotiser

från hufvudstaden och landsorten.

Kgl. Teatern. Herr Sommer avslutade sitt framgångsrika gästspel som Raoul i »Hugenotterna». Vid sista uppförandet af »Lohengrin», till förmån för k. teatrarnes pensionsinrättning, hade han vänligheten att afstå det honom tillkommande honoraret.

Chefskapet vid musikkonservatoriet. Till vikarierande direktör efter aflidne direktör A. Rubenson har förordnats akademiens sekreterare fil. dr V. Svedbom, hvilken förut under direktör Rubensons sjukdom varit dennes vikarie.

Operasångaren Arvid Ödmann återkom den 13 mars på morgonen till hufvudstaden efter sin vistelse vid Voksenkollen. Hr Ödmann skulle gjort sitt återinträde på operascenen dagen därpå som Fernando i »Leonora», men på grund af hans indisposition kunde föreställningen ej äga rum. En norsk tidning, som omnämner hans hemresa, säger att han ej på många år varit så frisk som nu, och att det talas om ett gästspel af hr Ödmann i maj å Nationalteatern i Kristiania. Sista kvällen på Voxenkollen hedrades hr Ödmann med att efter supén, med desert och champagne på norskt vis, dr Holm bragte

sitt och gästernas tack till hr Ödmann, hvilken »både som konstnär och människa gjort på alla så sympatiskt intryck». Hr Ödmann besvarade hyllningen på tonernas språk.

Konserter som nära förestå äro: d. 19 fru *Dagmar Möllers* 3:e norska romansafton; — d. 20 *Alexander* och fru *Lilli Petschnikoffs*; d. 21 *Emil Sjögrens*, de båda senare i Musikaliska akademiens stora sal; — d. 24 mars *Allmänna sångföreningens* därstädes; — d. 26 *Aulinska kvartettens* 4:e kammarmusiksoaré, denna, likasom, fru Möllers, i Vetenskapsakademien.

Louis Glass, den kände danske komponisten gästade hufvudstaden vid tiden för hans symfonis uppförande å K. teatern.

Fröken Valborg Aulin, vår bekanta tonsättarinna, förbereder en konsert till d. 28 Mars i Vetenskapsakademiens hörsal, hvarvid endast hennes egna kompositioner utföras. Programmet upptager bl. a. en Hymn med latinsk text för blandad kör med pianoackompanjemang, hvilket sedermera kommer att sättas för orkester, några förut gifna damkörer, samt solosång, piano- och violin-solo. Biträdande äro kapellmästar Stenhammar, konsertmästar Aulin, herr W. Klein och fru D. Möller.

Ignace Padarewski, den vidtberömda pianisten, kommer att gifva konsert här den 22 april, och blir detta hans enda uppträdande här, emedan han måste närvara vid inöfvandet af sin nya opera, som skall uppföras vid denna tid i Dresden. Operan, hvarpå han arbetat i flere år är till ämnet slavisk med text af honom själf.

Fru Wendla Andersson-Sörensen, den på sin tid så omtyckta operasängerskan, har, enligt Nat. Tid., ingått äktenskap med sin aflidne förre mans brorson, hr Fredrik Sörensen, en framstående bankman i Filadelfia.

En svensk sångerska, fröken Mandis Ågren, uppträdde nyligen på en »Palækoncert» i Köpenhamn och tyckes ha gjort mycken lycka, af »Nationaltidende» att döma. Fröken Ågren, som är elev af Delle Sedie i Paris, har introducerats i det köpenhamnska musiklifvet af ingen mer eller mindre än Edvard Grieg.

Ett urval af Wagners skrifter i svensk öfversättning af W. Peterson-Berger utkommer inom kort å Beijerska aktiebolagets förlag.

Anna Pettersson-Norrie har blifvit engagerad för en serie gästuppträdanden på Kasinoteatern i Köpenhamn i april och maj. Hon skall kreera hufvudrollen i en ny, fransk operett.

Göteborg. På Stora teatern har v. d. Ostens dramat. sällskap efterträtt Lindens operasällskap med denna månads början. Konsert gafs d. 1:a mars af Teresa Carreno, och d. 4:e hade Musikköreningen sin 3:e kammarmusiksoaré med biträde af Ant. Svendsen — Nerudakvartetten och pianisten fru Hilma Svedbom. Programmet upptog: 1. Verdi: Stråkkvartett, E-moll; 2. Fr. Berwald: Pianotrio, Ess-dur; 3. Mozart: Stråkkvartett, Ess-dur. Violinisten Barthold Lundén gaf d. 9:de en konsert, biträdd af en musikalskarinna (sång). Programmet upptog bl. a. sonat af Bror Beckman, romans af Wieniawski, Elegie af Sauret. Danska sångerskan frk Ellen Boeck konserteerade här d. 14 mars med fru Axeline Mraz som ackompanjatriss. Jämte arior ur »Aida» och »Profeten» sjöng frk B. sänger af Lange-Müller m. fl.

Musikköreningens styrelse har en tid underhandlat m. konsertm. Tor Aulin angående ett par konserter här af Musikköreningens orkester (50 man) under april. Programmet skulle bl. a. upptaga H. Alfvéns Ddur-symfoni (dirig. af hr Stenhammar), Em. Sjögrens orkestersuite »På vandring» och Beethovens pianokonsert, Ess-dur. Till omkostnadernas betäckande söker styrelsen samla medel af för saken intresserade musikvänner.

Från våra grannland.

Kristiania. Mars 1—14. Nationalteatern har af pjäser med musik denna tid några gånger uppfört »Mignon» samt »Gurre». På Centralteatern har Lindens operettsällskap fortfarande gifvit »Geishan» samt »Vermälningarne» å söndagsmatinéer. Sistnämnda pjes har äfven uppförts å Eldorados teater äfvensom operetten »Prinsessan Lili», norskt original af Benvenuti med musik af Nicolai Hansen. — Den 2 mars gaf Musikforeningen sin 5:te säsongkonsert med biträde af violinvirtuosen Arrigo Serato efter följande program: 1. Grieg: konsertuvertyr »I höst»; 2. Vieuxtemps: 4:e konserten f. violin och ork.; 3. Bach: Air, Sarasate: Zigeunerweisen; 4. Tschajkowsky: Suite N:o 3 för stor ork. Dagen därpå gaf Ch. Gregorowitsch sin 2:a konsert och följande dag Teresita Carreno äfven sin andra, då hon bl. a. spelade en »Fantasie», af henne själf komponerad. 3 mars ägde en annan konsert rum, nämligen »Italiensk konsert» i fästningens gymnastiksal af 2:a brigadens musikkår under ledning af Ole Olsen och med biträde af sångerskan frk Holmboe-Schenström. Programmet upptog saker af Rossini, Donizetti, Verdi, Mascagni och Leoncavallo för ork. samt sänger af Cimarosa och Marchetti. D. 6 mars gaf hr Serato egen konsert, biträdd af Teresita Carreno och d. 14 konserterade sångerskan Lalla Wiborg

Scott-Hansen, hvarvid pianisten frök. Nanne Storm medverkade.

Fru Ellen Gulbranson, som under 4 vintermånader i år varit engagerad i Berlin med ett gage af 24,000 mark berättas för lika lång tid nästa år vara på nytt engagerad för 48,000 mark.

Helsingfors. Febr. 25—mars 13. De större teatrarne ha under denna säsong endast haft dramatiskt repertoar, konserterna hafva icke heller varit synnerligen talrika; i Societetshuset pågå som vanligt de populära konserterna af Filharmoniska sällskapet under ledning af dir. Rob. Kajanus. Sällskapet 5:e symfonikonsert gafs med samme dirigent d. 23 febr., då programmet upptog: 1. Beethoven: Symfoni N:o 2 (D-dur); Goldmark: Konsert för violin (hr B. Lifschütz) och ork.; 3. R. Wagner: Förspel och Isolde's Liebestod ur »Tristan und Isolde». Den 4 mars hade Helsingfors' Musikinstitut sin 10:de musikafon. Därvid utfördes en trio för piano (hr P. Jensen), violin (hr Novacek) och violoncell (hr Corbach) af Bendix, violoncellkonsert (hr Corbach) af Volkmann, Schuberts »Prometheus» (operasång. Ojanperä) och Beethovens Stråktrio op. 9 N:o 3, hvari äfven hr Lindelöf deltog. D. 10 mars gafs en »folkkonsert» af fru Hilda Castegren, biträdd af fru Ida Brander, tenorsångaren A. Ugglä, hr O. Merikanto m. fl. samt en damkör.

Under nästk. juni äger en stor »Sång- och Musikfest» rum härstädes, hvartill program redan är uppgjort af Svenska folkskolans vänners musikkommitté. Först uppträda alla körerna (7 n:r), därpå blandade körer utan ackompanjement: I alla körer (4 n:r), II de mera försigkomna (4 n:r). Endast finska kompositioner. Därpå följer en afdelning manskörer af Peterson-Berger (»Vandringssång»), Bellman, Norman (»Jägarsång»), Kreutzer, Collan; slutligen hornkapell som spelar saker af Gluck, Händel, Schubert, Sibelius och Järnefelt.

Köpenhamn. Mars 1—14. Musikpjäserna på Kgl. teatern denna tid ha utgjorts af Gurre, Bajadser, Don Juan, Vikingebloed, På Sicilien, Carmen (m. frk Boeck i titelrollen), »Lohengrin» (hr Herold) och baletten Thrymskviden. På Kasino har upptagits »Fröken Nitouche» till förmån för Journalistforeningens byggnadsfond och skuespillerforeningens alderdomsforsorgelsekasse (Nitouche: fru Oda Nielsen; Celestin: hr Mantzius). Paläkonserterna med vokal- och instrumentalt program ha fortgått; 9:de gafs d. 10 mars. D. 6 mars gaf Havnsøe-kvartetten (hrr Olof o. Carl Petersen, Ludolf Nielsen, P. Havnsøe) kammarmusiksoaré, då konsertsångerskan frk Thekla Rennie medverkade. Program-

met upptog bl. a. Washington-Magnus: kvartett D-moll, op. 20 (manusk.) samt Beethoven: kvartett B-dur op. 18. Operasångerskan Anna Meyer konserterade d. 8 och tyska sångparet Anna och Eugen Hildach d. 12 mars. På årsdagen af J. P. E. Hartmanns död, d. 11 mars, gafs en »Minneskonsert» af kantor E. Hansen och prof. Otto Malling med biträde af operasångerskorna Ida Möller och Marg. Boeck, prof. Bielefeld, kammarmusikus Axel Gade och en damkör. Endast kompositioner af Hartmann utfördes.

Från andra land.

Paris. »Les traveaux d'Hereulle» är namnet på en operabuffa i 3 akter, texten af A. de Caillavet och Robert de Flers, musiken af Claude Terrasse, hvilken med stor framgång uppföres på Bouffes-Parisiens i Paris. Både libretto och musik erinra behagligt om den gamla Offenbachsgenren.

Ambroise Thomas' minnesvård är nu färdig och uppställd i Parc Monceau i Paris. Den är skulpterad af bildhuggaren Falguières och framställer kompositören till »Mignon» och »Hamlet» sittande vid en klippa och lyssnande till Ophelias sång. Hon står vid hans sida och sjunger sin dödssång, färdig att i nästa ögonblick kasta sig i vattnet.

Wagners »Siegfried» har med entusiastiskt bifall uppförts på Teatro Reale i Madrid med Baccari i titelpartiet och under Campaninis ledning.

Hvarjehanda.

Guld bättre än kyssar. När Mozart, 12 år gammal, komponerat »Bastien och Bastienne» blef han vid hofvet så omkelad och smekt i egenskap af underbarn, att hans far skref: »Om alla kyssar som Wolfgang fått hade förvandlats i goda gyllene dukater, så vore vi befriade från alla bekymmer.»

Harpans nytta. »Min fru vill nödvändigt ha en harpa på sin födelsedag.» — »Jaså, spelar er fru?» — Inte ett dugg, men hon tycker att en harpa skulle vara en så stor prydnad för salongen.»

Det betyder mer att få loford af en person med smak än att genom okonstnärliga medel vinna massans bifall. W. Shakspeare.

Svensk Musiktidning

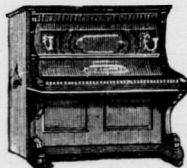
Nordiskt Musikblad. — 21:sta årgången. — För hvarje musikaliskt hem, utgifves 1901 efter samma plan som förut, innehållande *populär läsning i Musikaliska ämnen, porträtter med biografier och musikbilaga.* Tidningen utkommer såsom förut två gånger i månaden (utom juli—aug., »den döda säsongen») till ett pris af 5 kronor pr år, lösnnummer 25 öre. Prenumeration sker här å *Expeditionen, Kungstensgatan 56, 3 tr., i bok- och musikhandeln,* å posten och tidningskontor. I landsorten prenumereras bäst å posten.

Obs.! Nyttan af en musiktidning för musikbildningen i hemmet torde ej kunna bestridas. Framför dagliga tidningar eger en sådan fördelen att den förvaras och bildar, så att säga, en musikhistorisk uppslagsbok. Rätta platsen för utgifvandet af en musiktidning är hufvudstaden, der musiklifvet är högst och rikast utveckladt. Svensk Musiktidning meddelar ock en kontinuerlig redogörelse för musiklifvet i vår hufvudstad, i landsorten samt i Norges, Finlands och Danmarks hufvudstäder, utförliga biografier med fina porträtt, instruktiva artiklar, följetonger m. m. Musikbilagan innehåller verkligt god musik.

Skandinaviska Pianofabriken,

32 Mäster-Samuelsgatan 32,

rekommenderar

sin tillverkning af utmärkta, af framstående musici vitsordade **Pianos** och **Orglar** till billiga priser. Full garanti. Goda betalningsvilkor. Begagnade instrument tagas i utbyte. *Begär priskurant.*

J. G. MALMSJÖ

Kongl. Hofleverantör.

Pianofabrik.

GÖTEBORG,

Etablerad 1843.

21 första pris bland hvilka **Guldmedalj**

Malmö 1896 och Stockholm 1897

"för utmärkta flyglar och pianinos"

ensam bland svenska pianofabriker.

Begagnade instrument tagas i utbyte.

Bekväma afbetalningsvilkor.

Talrika intyg från framstående musici och konstnärer.

Baler, Soaréer och Bröllop!

Danskomponisten

Henning R. Wejdling,

känd och erkänd i Stockholm som skickligaste exekutör af storslagen, utmärkt vacker, taktfast

* * DANS-MUSIK * *

utför sådan på piano. — Mångårig vana och träffsäkerhet. Hrr musikhandlare mottaga order, liksom äfven direkt till min bostad.

42 Vasagatan, 4 tr. — Rikstel. 16 20.

Referens: Hofmusikhandlare Lundquist och öfriga hrr musikförläggare.

Festmarsch

för piano af Gustaf Hägg.

Denna vackra och ståtliga marsch finnes nu att tillgå i godtköpsupplaga å 50 öre.

Svensk Musiktidnings förlag.

J. LUDV. OHLSON

STOCKHOLM

Hamngatan 18 B.

Flyglar, Pianinos och Orgelharmonier af de bästa svenska och utländska fabriker i största lager till billigaste priser under fullkomligt ansvar för instrumentens bestånd.

Obs.! Hufvuddepôt för Blüthners och Rönischs verldsberömda Flyglar och Pianinos.

Tvenne något begagnade hel Böhms-Klarinetter

(låg stämning, normal) med nysilfverklaffar säljas, om man hänvänder sig i bref till

A. OHLSSON,

Drottninggatan 144, Helsingborg.

I Musik- och Bokhandeln:

Populär

Piano-Skola

med

Klaviatur-Tabell

för noternas snabba inlärande.

Ny, lättfattlig undervisningsmetod för barn, öfversatt och bearbetad efter

Prof. H. von Bocklet.

Häft. 3 kr., i pappband 3: 50, cloth-band 4 kr.

»Enkel, praktisk och fullt systematisk, gående i lagom hastighet och utan hopp från det lättare till det svårare. Torde vara den bästa pianoskola vi hittills haft i Sverige. En ytterligare förtjänst hos det verkligen vackra arbetet är att bearbetaren förmått göra det så alltigenom svenskt som det verkligen är.»

(Gotlands Allehanda.)

Elkan & Schildknechts Musikhandel
28 Drottninggatan 28.

PIANOLEKTIONER

efter bästa metod, ledande till god teknisk och verkligt musikalisk utbildning, meddelas af undertecknad till moderat pris. Anmälan kan äfven ske skriftligen.

Mottagning kl. 9—10 f. m. och 4—5 e. m.

Kungstensgatan 56, 3 tr.

Tel. Vasa 6 19. Frans J. Huss.

OBS. Äldre årgångar

af denna tidning, med eller utan musikbilaga, erhållas till nedsatt pris (endast kontant) å expeditionen.

Eleganta Permar

till Svensk Musiktidning finnas till salu å 2 kronor hos P. Herzog, Malmiskilnadsgatan n:o 54.

Fru Hilda Bergeron

meddelar undervisning uti sång.

Adress: Tyskbagaregatan N:o 9.

Telefon: Östermalm 13 83.

Innehåll: Albert Rubenson † (med porträtt). — Henry Bramsen (med porträtt). — Om framåtskridandet i musiken, efter Aug. Reissmann (forts. och slut). — Musikpress och litteratur. — Följetong: Tre bekanta gamla musikmästare, skiss af Elise Polko. — Från scenen och konsertsalen. — Musiknotiser från hufvudstaden och landsorten, från våra grannland och andra land. — Annonser.